

Poznań, dnia 27 listopada 2017 r.

BIOGRAM

Dr n. med. Wiesław Kukła, specjalista neurochirurg

Urodziłem się 14 maja 1931 roku w Poznaniu. Ojciec Józef Kukła był urzędnikiem kolejowym, matka Matylda z domu Orlińska primo voto Sygietowa była przez około 10 lat, w latach dwudziestych ub. wieku, nauczycielką na Górnym Śląsku, później zajmowała się domem. Miałem jednego brata Jerzego (1930-1992), który był starszy o jeden rok i kwartał. Studiował na Uniwersytecie Poznańskim chemię fizyczną.

Do wybuchu wojny ukończyłem dwie klasy szkoły podstawowej w Poznaniu. Na początku wojny chodziłem krótko do szkoły z językiem rosyjskim we Lwowie oraz nieco dłużej do szkoły z językiem niemieckim w Boemisch Leipe (Czeska Lipa w Protektoracie Czech i Moraw). Od 1941 roku mieszkaliśmy w Jedlni Letnisko koło Radomia i tam ukończyłem szóstą klasę szkoły podstawowej. Pod koniec wojny, jako samouk przerobiłem materiał pierwszej klasy gimnazjalnej za pomocą podręczników: historii, geografii, matematyki, języka polskiego. Łaciny uczył mnie ojciec. Zaraz po wojnie zdawałem do drugiej klasy gimnazjalnej i okazało się, że we własnym zakresie opanowałem materiał znacznie lepiej aniżeli uczniowie korzystający z t.zw. tajnych kompletów.

Do Poznania wróciliśmy z GG w kwietniu 1945 r. Zaraz podjąłem naukę w drugiej klasie Gimnazjum i Liceum im. Gotthilfa Bergera, mieszczącym się przy ul. Marszałka Focha 27 w budynku czynszowym zaadoptowanym na biura w czasie wojny. Dawny budynek tej szkoły przy ul. Strzeleckiej był wypaloną ruiną. Po ukończeniu roku szkolnego 1947/1948 szkoła ta została zlikwidowana i większość uczniów przeniesiono do Państwowego Gimnazjum i Liceum św.(na większości dokumentów „św” było wydrapane) Marii Magdaleny. Szkoła ta została wyrugowana z historycznego budynku i mieściła się przy ul. Różanej 17. Egzamin dojrzałości zdałem 15 maja 1949 roku. Po wielu perypetiach zostałem

przyjęty w 1949 r. na wydział lekarski Uniwersytetu Poznańskiego, wkrótce przemianowany na Akademię Medyczną. Studia ukończyłem w 1954 roku i od razu podjąłem pracę w Klinice Neurochirurgii A.M. w Poznaniu. W czasie studiów od drugiego roku do końca studiów pracowałem, jako młodszy asystent bez dyplomu w Zakładzie Anatomii Prawidłowej, kierowanym przez prof. Różyckiego.

W Klinice Neurochirurgii pracowałem jako asystent – adiunkt aż do emerytury w 1998 r., uzyskując specjalizację II stopnia z neurochirurgii oraz doktorat z medycyny w 1964 r. na podstawie pracy pt. „Zaburzenia ciepłoty powierzchniowej w kończynach dolnych przy uszkodzeniach rdzenia kręgowego”. W 1967 r. odbyłem półroczny staż szkoleniowy w Regional Neurosurgical Centre w Liverpool, Anglia. Tam poznałem wiele rozwiązań organizacyjnych innych niż u nas, jednakże po powrocie próby zastosowania ich nie powiodły się. Zainteresowania naukowe dotyczyły: patofizjologii rdzenia kręgowego, urazów czaszkowo-mózgowych, orzecznictwa sądowego i ubezpieczeniowego. Na zakończenie pracy w klinice napisałem książkę p.t. *Z dziejów poznańskiej neurochirurgii w latach 1952 – 1997*. W ostatnich latach pracy w Państwowym Szpitalu Klinicznym Nr 2 byłem pełnomocnikiem dyrektora szpitala ds. orzecznictwa lekarskiego.

Poza pracą kliniczną byłem przez kilka lat konsultantem wojewódzkim w Zielonej Górze, oraz stałym biegłym sądowym przy Sądzie Okręgowym w Poznaniu przez 42 lata oraz lekarzem orzekającym w Państwowym Zakładzie Ubezpieczeń przez 45 lat. Obydwie funkcje społeczne pełniłem jeszcze przez kilka lat będąc już na emeryturze.